Rozvrat Církve pokračuje současně s jejím sbližováním se svobodnými zednáři

- CZ24 News | 10. března 2020

SVĚT: RADOMÍR MALÝ vysvětluje, proč je současné sbližování odpadlého modernistického kléru se svobodnými zednáři naprosto neslučitelné s cestou ke spáse

Protizednářské dokumenty papežů jsou neplatné?

Ano, přesně toto se dočteme v knize rakouského katolického kněze Michaela Heinricha Weningera „Lóže a oltář“. Přitom nejde jen tak o běžného patera z pastorace. Weninger je bývalý vatikánský diplomat a člen Papežské rady pro mezináboženský dialog. Ve své 500stránkové knize mimo jiné uvádí, že prý cestuje po celém světě a chudáci katolíci, kteří jsou členy zednářských lóží, se na něj obracejí s prosbou o pomoc, neboť strašlivě trpí ve svědomí, což má negativní vliv na jejich fyzické i psychické zdraví. Nechápou prý, proč by měli být exkomunikovaní kvůli tomu, že jsou zednáři, svědomí jim přece říká, že nic špatného nedělají, zednářský program je přece humánní a identický s křesťanstvím.

P. Weninger je ujišťuje, že se nemusejí obávat, exkomunikovaní prý nejsou a ke svátostem mohou s klidným svědomím chodit.

Zárodek

Papežové od 18. století až do II. vatikánského koncilu ostře odsuzovali zednářství a vydali k tomu 20 věroučně a právně závazných dokumentů. Prvním byl Klement XII. r. 1738, jenž v bule „In Eminenti“ mj. ukládá věřícím „neudržovat žádné styky s takovými sdruženími pod trestem exkomunikace….nikdo s výjimkou toho, kdo se nachází na smrtelné posteli, nemůže být z hříchu příslušnosti k zednářské lóži rozhřešen od kněze či biskupa, neboť toto právo přísluší pouze biskupu římskému…“

Všichni nástupci tohoto papeže s výjimkou Klementa XIV. (byl to ten, kdo zrušil r. 1773 jezuitský řád) vydali dokumenty téhož obsahu. Nejradikálnější je v tomto směru encyklika Lva XIII. „Humanum Genus“, v níž tento pontifik jasně říká biskupům: „Žádáme, abyste se především snažili strhnout zednářům masku a a ukázat jejich pravou tvář! Poučujte lid v pastýřských listech o ohavnosti jejich triků a skutků… Zednáři sledují jeden cíl: důkladné a úplné zničení náboženského a společenského pořádku, zrozeného z křesťanských institucí a jeho nahrazení novým pořádkem zformovaným podle jejich idejí, jehož hlavní zásady a zákony jsou převzaty z naturalismu….První zásadou naturalismu je přesvědčení, že ve všech záležitostech příroda, čili lidský rozum, musí být učitelem a pánem….Zednáři též popírají jakékoliv zjevení ze strany Boha. Podle jejich mínění neexistuje žádná pravda, jež by přesahovala lidský rozum.…“ A v encyklice nazvané „25. jubileum“ Lev XIII. mimo jiné uvádí: „Tato temná sekta je zárodkem smrti současné společnosti. Jako trvalé zpřítomnění Francouzské revoluce….spočívá zcela na boji proti naší společnosti….je plná ducha satanova…“

Sv. Pius X., Benedikt XV. i Pius XI. se vyjadřovali v několika dokumentech o zednářství stejným jazykem. Taktéž i Pius XII., který v odpovědi italským biskupům r. 1946 a 1949, tudíž dvakrát, s odvoláním na bulu In Eminenti Klementa XII. připomíná, že každý katolík, jenž se stal členem zednářské lóže, je exkomunikován latae sententiae, tj. již tímto činem, takže není potřeba jeho exkomunikaci zvláštním aktem vyhlásit.

Papež Jan XXIII. (1958-63) se o zednářství nikdy ani jednou nezmínil, stejně tak II. vatikánský koncil (1962-5). Pavel VI. r. 1964 jako první zmírnil protizednářská opatření svých předchůdců tím, že předal právo rozhřešovat kajícníky, které vyhradil Klement XII. pouze papeži, místním biskupům.

Mlžení v zákoníku

Nicméně vídeňský kardinál Franz Koenig, inspirován výzvami koncilu k „dialogu“, začal okamžitě vést rozhovory s rakouskými, německými a švýcarskými lóžemi. Nebyl první, již v 50. a zejména v 60. letech někteří jezuité v USA a dokonce i biskupové hovořili na zednářských shromážděních jako hosté a na oplátku zvali zase na katolické konference vlivné představitele zednářů. R. 1969 prefekt vatikánské Kongregace pro jednotu křesťanů kardinál Johannes Willebrands přijal na audienci členy zednářského tzv. Molayova bratrstva a pronesl tato slova: „Chci vyjádřit svou vděčnost a uspokojení z faktu, že členství v bratrstvu spojuje katolíky, protestanty a židy ve vzájemné spolupráci k dobru lidstva…“ Připomínku trestu exkomunikace za členství v lóži nahradil tak onen vysoký církevní hodnostář a známý „progresista“ koncilu slovy vděčnosti. Opravdu signifikantní obrat!

Rozhovory kardinála Koeniga se zednářskými velmistry vyústily do tzv. „Prohlášení z Lichtenau“ r. 1970, které říká, že svobodné zednářství není žádné náboženství, ale má s Katolickou církví společné přikázání bratrské lásky k člověku. Proto údajně katolíci a zednáři mají úzce spolupracovat. Kardinálu Koenigovi, jednomu z nejvlivnějších hierarchů pokoncilní církve, se podařilo z nového Kodexu kanonického práva (CIC) z r. 1983 vyškrtnout věty o nepřípustnosti členství katolíků v zednářských lóžích a trestu exkomunikace za tento delikt, jak se nacházely ve starém Kodexu z r. 1917. Je tam pouze řeč o členství ve sdruženích, která intrikují proti Církvi, aniž je zednářství jmenováno.

Protože ale římskou Kongregaci pro nauku víry bombardovaly dotazy, jestli exkomunikace za členství v lóži již neplatí, vydala tato instituce 26. 11. 1983 následující prohlášení: „Negativní soud Církve na téma zednářství zůstává naprosto nezměněn, neboť jeho zásady byly vždycky považovány za neslučitelné s naukou Církve. Proto nadále zůstává v platnosti církevní zákaz vstupu katolíků do zednářských lóží. Katolíci, kteří náleží k zednářství, zůstávají v těžkém hříchu a nesmějí přistupovat ke sv. přijímání.“

Kulturní válka

Prohlášení podepsal prefekt kongregace kardinál Joseph Ratzinger a schválil je papež Jan Pavel II. Proti dokumentům předkoncilních papežů a také proti Kodexu církevního práva z r. 1917 je zde znatelný posun ke zmírnění. Katolíci, když vstoupí do lóže, již nejsou exkomunikováni, pouze se nacházejí v těžkém hříchu. Weninger však přesto podrobuje toto vyjádření kongregace ostré kritice. Prý nerozlišuje mezi „různými druhy svobodných zednářů“, mezi tzv. „regulérními“ lóžemi, které údajně nebojují proti Církvi, a mezi odpadlými a sektářskými, jež mají ve svém programu mj. i boj proti křesťanství. Jinými slovy tedy: Podle patera Weningera existují tzv. „hodní“ a „zlí“ zednáři, přičemž ti první mají velkou početní převahu. K nim náleží prý většina lóží, zejména tzv. Velká lóže Anglie, která je nadřazená i svobodným zednářům Rakouska s velmistrem Georgem Semlerem, jenž o sobě tvrdí, že je katolík. Zároveň Weninger připomíná, že ve světě existují dva miliony katolíků, kteří jsou členy některé zednářské lóže.

Vyjádření kongregace se brzy ukázalo jako bezzubé. V USA stále častěji biskupové vystupovali jako hosté na zednářských konferencích, ve městě South Bend ve státě Indiana se dokonce od r. 1991 pravidelně setkávají v postním období na tzv. ekumenických snídaních katoličtí duchovní a laičtí intelektuálové s funkcionáři zednářstva. Přátelská setkávání reprezentantů Katolické církve a zednářství se stala čím dál častějším jevem nejen v Americe, ale i v Evropě. Ostatně sám Ratzinger,

jak uvádí Weninger, i když podepsal protizednářské prohlášení kongregace pro víru r. 1983, později jako papež Benedikt XVI. se několikrát přátelsky setkal s představiteli lóží. Jeho podpis na protizednářském dokumentu r. 1983 nehrál tady žádnou roli.

Jaká je ale pravda? Opravdu existuje rozdíl mezi většinovými, tj. regulérními a „hodnými" zednáři, kteří jsou „přáteli" Církve, a těmi menšinovými, tj. sektářskými a „zlými"? Nuže, uveďme tedy, jak se samotní zednáři o tom vyjadřují. Velmistr pařížského Velkého východu (Grand Orient), což je obrovská celosvětová zednářská obedience, tudíž regulérní zednářstvo a žádná sekta, jistý Jean Ragache se při návštěvě Moskvy r. 1991 chlubil, že legalizace potratů v Západní Evropě v průběhu 60. a 70. let je dílem zednářských lóží, jejichž členové pronikli do lůna politických stran, které byly původně proti zabíjení nenarozených, a zvrátili jejich původní postoje.

A Pierre Simon, velmistr pařížské Velké lóže, která má blízko právě k Velké lóži Anglie, kterou P. Weninger tolik velebí, čili opět regulérní zednářstvo, napsal r. 1979 ve své knize: „Věřte mi, jen díky nám, díky našim zednářským bratrstvům mohly navzdory odporu zkostnatělých konzervativců projít v Americe a v Evropě zákony povolující interrupce a plánování rodiny…" A francouzský senátor a významný představitel zednářstva Henri Caillavet se v devadesátých letech vyjádřil takto: „My zednáři jsme se významně zasloužili o změnu sociologického obrazu Francie. Legalizovali jsme rozvody a potraty, odstranili jsme veškerou zákonnou diskriminaci homosexuálů, teď ještě nám zbývá dosáhnout legalizace eutanázie."

A jak oznámil polský server pch24.pl (17. 7. 2018), v červenci r. 2018 proběhla ve francouzském Avignonu celosvětová konference nejprominentnějších zednářských lóží (opět regulérních, nikoli sektářských), kde byly postulovány zásady celosvětové legalizace homosexuálních sňatků a adopce dětí jednopohlavními páry, povinná sexuální výchova ve školách a „právo" na změnu pohlaví. Zároveň reprezentanti zednářů požadovali v celosvětovém měřítku tzv. „laický stát", v němž by měly být odstraněny všechny křesťanské symboly z veřejných prostranství, a hlásili se k odkazu Francouzské revoluce. Boj proti „klerikálním předsudkům" je prý součástí „kulturní války", kterou zednáři údajně vedou proti náboženskému tmářství a klerikalismu.

Otázka času

Podobných dokladů o skutečném smýšlení svobodných zednářů by se dalo z nedávné minulosti i ze současnosti najít obrovské množství. Mezi zednářstvím a katolicismem je nepřeklenutelná propast. Mnoho studií o zednářství a zároveň i svědectví bývalých členů lóže, kteří se s touto zvrhlou ideologií rozešli, poukazuje na její okultní, magický a na nejvyšších stupních zasvěcení dokonce satanský charakter. Ve většině lóží se již v prvním stupni zasvěcení musí adept zřeknout víry v Ježíše Krista, na nejvyšším stupni zasvěcení tzv. skotského ritu probíhá potom obřad, kdy na stole leží lebka ozdobená papežskou tiárou (trojkorunou, papežové ji nosili až do Pavla VI., který se jí zřekl). Velmistr k ní přistupuje, vbodává do ní dýku a kandidát volá: „Pryč s šarlatánstvím! Pryč se zločinem!"

Weninger přesto ve své knize tvrdí, že prý smíření mezi Církví a zednářstvím nestojí už nic v cestě. „Vždyť z církevněprávního hlediska je vlastně už všechno objasněné!", tak píše. Zbývá podle něho jen škrtnout 20 papežských dokumentů od 18. století do II. vat. koncilu. Všechny jsou prý dnes neaktuální a nepravdivé, nutno proklamovat oboustranně všeobecné smíření. Žádná překážka prý už neexistuje. Weninger věnoval tuto knihu vídeňskému kardinálu Schoenbornovi, několika vysokým vatikánským hodnostářům a také papeži Františkovi. Reakce všech obdarovaných byly podle něho „bez výjimky kladné".

Inu, do jisté míry má P. Weninger vlastně pravdu. Jestli vedení Katolické církve bude pokračovat ve svém zřeďování věrouky a mravouky, potom skutečně je jen otázkou času, kdy se názorově octne na

stejné rovině se zednářstvím. Je to smutné, ale pravdivé. Ještě že tady existuje a funguje katolická Tradice!